بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَ هُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَ لَا خَوْفٌ عَلَيهِمْ وَ لَا هُمْ يحْزَنُونَ (بقره/۱۱۲)

آری، کسی که روی خود را تسلیم خدا کند و نیکوکار باشد، پاداش او نزد پروردگارش ثابت است؛ نه ترسی بر آن‌هاست و نه غمگین می‌شوند. (بنابر این، بهشت خدا در انحصار هیچ گروهی نیست.)

لغات:

وَجْهَهُ: روی خودش (وجه: چهره؛ صورت؛ روی)

أَجْر: پاداش

پیام‌ها:

۱ـ برای ورود به بهشت، به جای خیال و آرزو، هم تسلیم خدا بودن و ایمان درونی لازم است و هم عمل صالح بیرونی. «أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَ هُوَ مُحْسِنٌ»

۲ـ نیکوکاری باید سیرهٔ انسان باشد، نه به صورت موسمی و فصلی. «هُوَ مُحْسِنٌ»

۳ـ پاداش دادن، از شئون ربوبیت است. «أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ»

۴ـ هر کس خالصانه روی به خدا آورد، هم بهرهٔ کامل دارد؛ «فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ» و هم از هر نوع دلهره بیمه خواهد بود. «لا خَوْفٌ عَلَيهِمْ»